

Pean tõtma, tedda fätte sama. Püstis rahha tasko ja panni kermeste teist kinga jalga. Agga kui wågga ehmatas temma nüüd wašt árra, siis kui leidis ka teise kinga seest nisammasuggust rahha tükki. Egga sedda ei olle mitte ühhe teekáia käest koggematta sündind, útles mees. Ehk helde Jummal on sedda suurt armo ühhe hälleda süddamega innimesse läbbi minnuse saatnud. — Sedda ütteludes langes mees põlweni mahha, srrutas risti pandud käed taewa pole, ja luges: „Oh Issa taewas, ommeti se jáab ifka tössisels sannaks, et sa ei játa mitte mahha tedda, kes ka feige fibbedama hääda sees findlaste sinno peále lodab. Teadsid ja någgid kül, et minno wanna naene seál koddo haige maas on; någgid, et wåtimad lapsed tånnna seál ilma leiwa rasokesseta on, ja et eßi otsa minno nou ei hakkand mitte, neile abbi sata. Nüüd olled finna, oh hallastaja Jummal, nago ühhe inglî läbbi sedda suurt armo

minnuse saatnud. Oh önnista omma feige riffama önnistamises ga sedda hinge, sedda olled selle armo tööks seädnud!“ — Siis mees tousis ülles ja tahtis soio tötta, kui ueste se mõttte temma mele tulli, mis ka valjusste suust üllesandis: „Agga Pas tohhin ka sedda rahha ommale wötta? kui ei leia sedda teist, kes ehk sedda on fautond, efs ei pea siis kohtule sedda üllesandma?“ — Se pedale astusid need kaks innimest seált kusikust wålja ja ütlesid põllomehhe wasto: Wötta sedda rahha julgeste enne sele. Se olli sinnule arwatud. Agga et olled ni diglane ja jummalakartlik mees, kes ei tahha mitte jársko ennese ommaaks párrido, mis olled leidnud, ja kel se nou olli, sedda rahha omma naese ja laste heaks enneminne tallele panna, kui sedda pattufel wiñil árraraisata, siis sago sinno õige mele tasumissels, útles noor herra, veel kaks taalrit sinnule jure. Agga minnagi ei